

ИЛЮСТРОВАНО ДЕТСКО СПИСАНИЕ

Безплатно приложение на
„ДОМАКИНА И МАЙКА“
Година VI Книжка 52

Уреждаат СТРИНА ЛИНА и
ЗМЕЙ ГОРЯНИНЪ

Одобрено от Министерството на народ-
ното просвещение с окръжно № 3830
от 11. XII. 1935

БОЯНЪ ГЕОРГИЕВЪ

ЧИЧО АНДИ

Не го ли познавате? Та вие сте го виждали на улицата! Виждали сте го какъ се спира предъ витринитъ на книжарницитъ и какъ жадно разглежда корицитъ на всички книги, въ които се говори за ловъ. И особено за ловъ въ тропицитъ! Може да сте го виждали и въ нѣкое кафене ожесточено да играе мониксъ. Чичо Анди обожава тази игра. По две причини: първата е, че, като държи щема, мисли, че държи пушка. А да държи пушка за него е върха на удоволствието. Защото съ пушка се ходи не само на война, но и на ловъ! А Чичо Анди само за ловъ мечтае! За ловъ въ тропическитъ мѣста! Втората причина е... Впрочемъ, и тя е като първата. Удряйки топкитъ съ щеката, Чичо Анди си въобразява, че единъ следъ другъ поваля лъвовете, тигри, слонове, крокодили и какви ли не ужасии още!... Той е безстрашенъ.

— Само да ми се паднатъ!... Само да ми се паднатъ!... повтаря той и ожесточено се секне, безъ да казва какво би направилъ съ тѣхъ. Или, по-вѣроятното, какво биха направили тѣ съ него.

Както и да е, нѣма да се впускаме въ тѣзи подробности, защото не ги и зная твърде добре, тъй като Чичо Анди е много скритъ човѣкъ и никому не повѣрва плановѣ си. Едно, обаче, ми е известно: че отъ нѣколко години усилено пести пари. Отгадайте защо!... Не, нѣма да се сѣтите. Азъ ще ви кажа: наумилъ си е да отиде въ Африка. На ловъ! Да, не се смѣйте, на ловъ и то на едъръ ловъ: ако имаше нѣщо по-големо отъ слонъ, и на него би стрелялъ! Безстрашенъ човѣкъ е Чичо Анди! Така поне изглеждаше преди да замине за Африка. Тукъ сигурно ще ме попитате

дали наистина е заминалъ? Да-а, разбира се, не много отдавна. Презъ Цариградъ, Египетъ и отъ тамъ въ африканскитъ джунгли. Наистина, горещината бѣше малко неприятна. Какво казвамъ, неприятна! Отвратителна, просто да се стопи човѣкъ и Чичо Анди се страхуваше да не би куршумитъ на патрондаша му да експлодиратъ връзъ него. Даже понечи да пита единъ негъръ, отъ тѣзи, които го придружаваха, но се засрами: какъ може негъръ да знае нѣщо повече отъ единъ бѣлъ? Млъкна си, но все крадешкомъ опипваше патронитъ да не сж се много сгорещили.

— Нищо, казваше си той, като стигнемъ въ джунглата, подъ сѣнката на дърветата ще е по-хладно.

Но какъ жестоко са мамѣше! Защото когато навлѣзоха въ джунглата, все едно че навлѣзоха въ адъ. Чичо Анди никога не бѣ подозиралъ, че може да бжде толкова задушно на сѣнка! Наистина, слънцето не проникваше презъ дебелината листната завеса, но тукъ бѣ още по-страшно! Отъ застоилитъ локви видимо се издигаха пѣри, и то вонещи пѣри, хиляди мухи и насѣкоми неприятно жужеха, а безброй мравки просто кжсаха месо отъ краката му. Тукъ азъ не му повѣрвахъ, но той започна да ме увѣвява, че тѣзи мравки били голѣми колкото нашенскитъ майски бръмбари! Пакъ не му повѣрвахъ, но си замълчахъ, защото Чичо Анди много лесно се разсърдва.

И тъй, тѣ напредваха въ джунглата. Впрочемъ, тази дума е малко силна. По-правилно би било да кажа, че си пробиваха пътъ презъ нея. Защото трѣбваше да сѣкатъ разни виещи се лиани, дебели колкото ржката ви, може дори и повече, и всѣки мигъ да отмахватъ пад-